

Gunnar Bylin

Vad händer i INDONESIEN?

Om författaren

Gunnar Bylin var en av den svenska maoismens pionjärer. Under större delen av 1960-talet verkade Bylin politiskt i det Svenska Clartéförbundet. 1963 blev han ordförande i Stockholms Clartésektion. Bylin tillhörde den prokinesiska fraktionen i Clarté och deltog aktivt i den strid som maoisterna där förde mot ”nyvänstern” och som de till slut skulle gå segrande ur.¹ 1966 blev Bylin ordförande i Svenska Clartéförbundet. 1967 var han med om att bilda det maoistiska KFml och invaldes i dess högsta ledning. Han blev senare också KFml:s ordförande. 1977 lämnade han SKP (som organisationen då hette) tillsammans med flera andra av de maoistiska pionjärerna.²

Föreliggande skrift gavs 1967 ut av Clarté. Bylins engagemang och intresse för Indonesien förklaras av att han befann sig i Djakarta (Indonesien) i oktober 1965, då de skakande händelser som beskrivs i broschyren ägde rum. Bylins maoistiska sympatier lyser givetvis igenom här och där (t ex när han behandlar Sovjets roll), vilket dock inte minskar skriftens betydelse som ett viktigt tidsdokument om ett av de värsta massmorden under 1900-talet (tillsammans med folkmordet på armenier under åren 1915-23, den stora terrorn i Sovjet i slutet av 1930-talet, nazisternas massmord under Andra världskriget och folkmordet i Rwanda 1994).

Martin F
3 februari 2011

¹ Se artikelsamlingen [Nyvänsterdebatten](#)

² Om KFml/SKP:s historia under den tid Bylin var medlem, se [Utanför systemet, vänstern i Sverige 1968-78](#) (kapitlet om KFml/SKP)-

Men det indonesiska folket är inte kuvat. Många av dess förkämpar har mördats eller fängslats men nya tar deras platser. En ny beslutsamhet vinner insteg ..

Tidskriften Clarté — Stockholm

Budskap från ett fängelse

— till mitt barn Aziz Akbar

vid de första gevärssalvorna på motståndsdagen
om det nu var på Merapis eller Bukit Barisans sluttningar
då hörde jag
för första gången att du kan sjunga
åh, mitt barn
hur jag längtar efter att omfamna dig
bara inte dessa fängelsegaller

Sjung mitt barn, håll ditt huvud högt
sjung om vårt uppvaknande, vi de fattiga och förödmjukade
och var trogen det röda hjärta som du förde med
tillsammans med den dånande revolutionens eld;
fastän våra ben är brutna och våra kroppar fulla av sår
ingen partihemlighet förrådd
inte den minsta klagan yppad

en kula må genomborra mitt bröst
eller en bambusticka föras in under mina naglar
det gör inget, mitt barn
det är livets skönhet som gör din sång till en symfoni
revolutionen kräver allt
och vi är redo att offra allt
och vi har vunnit den mest ovärderliga lärdom
revolutionen kan inte vinnas utan att vi griper till vapen

sjung mitt barn, håll ditt huvud högt
behåll dina tårar på botten av ditt hjärta
och sjung till världens alla hörn
där folken bringar revolutionen till mognad
en dag när solen glöder
sjung oss en sång om gevärssalvor som dånande förebådar
befrielsens dag.

Skriven i slutet av 1965.

Förord

”De indonesiska väggkluddarna har gått för långt. Alla som man kommer på med att måla regeringsfientliga slagord på byggnader och gator skall hädanefter skjutas på fläcken, tillkännager militär guvernören på södra Java general Jassin.

Närmaste anledningen till hans varning är att några av gatorna i Surabaya, huvudstaden på östra Java, har försetts med texter som 'Suharto och Nasution-räkhjärnor'.

General Suharto är fungerande president och Nasution tidigare försvarsminister.”

Detta TT-Reuter-telegram från Djakarta stod att läsa som en liten notis rubricerad ”Farligt

kludd” i Svenska Dagbladet den 16 augusti i år. Den kan, både vad beträffar tonen och omfånget, sägas vara typisk för hur den svenska pressen skildrat händelserna i Indonesien.

Den borgerliga nyhetsförmedlingen fungerar alltid väl när det gäller att ge svenska medborgare en ofullständig, skev och politiskt tendentiös bild av vad som sker, i Sverige som i utlandet, men detta har nått helt otroliga proportioner när det gäller rapporter om vad som skett i Indonesien sedan oktober 1965.

Där har nu den mest fruktansvärda terror rasat sedan hösten 1965. Den är historiskt jämförbar med Hitlers och nazisternas utrotning av judar och kommunister före och under andra världskriget. Hundratusentals, förmodligen en miljon människor har mördats av den nu sittande militärregimen i Djakarta. Som ett tankeexperiment kan vi föreställa oss att Stockholms befolkning systematiskt avrättas genom arméns försorg och ytterligare hundratusentals svenskar föses samman i koncentrationsläger utan att omvärlden meddelas annat än att det ”råder politisk oro” i landet och att ”repressalieaktioner” företagits på sina ställen. Exemplet är så otroligt att tanken inte följer med, men faktum är att hundratusentals indoneser slaktats i ordets bokstavligen betydelse utan att vi sett ett enda foto från dessa utrotningsaktioner. Vi kan se foton från månens baksida och bilder av krigsförbrytaren Johnson och hans hund och hans ärr efter gallstensoperationen i våra tidningar men när familj efter familj huggs ner i Indonesien då finns inte tillstymmelsen till ett foto. Ändå är antalet döda i Indonesien fler än efter femton års krig i Vietnam och mer än offren i Hiroshima och Nagasaki tillsammans.

När såg vi upprörda ledare i Svenska Dagbladet, Dagens Nyheter eller Aftonbladet som protesterade mot detta barbari och krävde att de ansvariga ställdes inför rätta? När hörde vi uttalanden från Konservativa studentförbundet eller Högerens ungdomsförbund som anklagade den indonesiska regimen för kränkning av individens rätt att leva oavsett politisk åsikt och nationalitet? Alla de som flög upp när Israel angrep Syrien och Egypten och började tala om att ”det israeliska folket hotades av utrotning” — varför är de så tysta när folk verkligen utrotas i Indonesien? De som alltid talar sig varma för individens frihet och demokratiska rättigheter — varför är de så förunderligt tysta när individer mördas i hundratusentals och de borgerligt demokratiska rättigheterna verkligen trampas ned i Indonesien?

Jo, därför att det är indonesiska arbetare och bönder som mördas.

Jo, därför att det är indonesiska fascister, i förbund med samma USA-imperialister som de svenska kapitalisterna samarbetar med, som är mördarna.

Det är det enkla svaret och därför är det en plikt för alla som solidariserar sig med det indonesiska folket och inte med förtryckarna, med den internationella antiimperialistiska rörelsen och inte med USA-imperialismen, med den svenska arbetarklassen och inte med den svenska storfinsan att sprida kännedom om vad som skett i Indonesien.

Svenska Clartéförbundet är fast beslutet att göra allt det kan för att avslöja förbrytarna inför det svenska folket. Vi är övertygade om att det svenska folket, när sanningen väl blir känd, kommer att visa samma solidaritet med det indonesiska folket i dess kamp som nu med det vietnamesiska i dess försvarskrig mot de amerikanska angriparna.

Denna lilla skrift har tillkommit som ett första steg för att skapa en solidaritetsrörelse med det indonesiska folkets anti-fascistiska kamp och dessutom för att ur det indonesiska proletariats nederlag vinna erfarenheter för den svenska socialistiska rörelsen.

*Svenska Clartéförbundet
Stockholm i augusti 1967*

Den vita terrorn

Under de första veckorna i oktober 1965 kunde vi läsa en hel del om Indonesien. Det var under den period då högergeneralerna med Suharto och Nasution i spetsen höll på att tillkämpa sig makten från Sukarno. Då skrev den svenska pressen enbart om kommunistpartiet, spekulerade om dess deltagande i 30 septemberrörelsen, hur mycket hjälp det haft från Kina osv. När militärregimen sedan inledde förföljelserna mot kommunisterna då skrev den svenska pressen inte så utförligt längre. Snart upphörde nyhetsförmedlingen helt. Anledningen till denna tystnad måste vara politisk. Nyhetstelegram från de vanliga västliga nyhetsbyråerna saknas inte.

Den 8 oktober 1965 hade den japanska tidningen Asahi Shimbun en rapport från sin korrespondent i Djakarta som meddelade att varje natt med början den 2 oktober hade soldater genomfört husundersökningar. ”I de avlägsna kvarteren och i slumdistrikten ... tycks undersökningarna vara mest rigorösa ... Det rapporteras att folk sett lastbilar lastade med lik; andra säger att deras grannar försvunnit”.

AFP rapporterade från Djakarta den 31 oktober 1965:

”Fängelserna i denna vidsträckt värld fylls till bristningsgränsen med arresterade kommunistkuppssympatisörer ... armén fortsätter med kraft sina upprepningsaktioner och kammar igenom den ena byn efter den andra ... Armén har arbetat ut planer för tillfälliga fångläger för kommunister på ön Onrest, utanför Javas nordvästra kust, och på ön Nusakambangan utanför Centrala Javas södra kust nära Tjilatjap”.

Redan i december stod det klart att tillfångatagandet av kommunister och andra progressiva bara var ett led i arméns försök att krossa den antiimperialistiska och socialistiska rörelsen i Indonesien. De indonesiska reaktionärerna inledde veritabla blodbad ute på den indonesiska landsbygden och avrättade kommunister och andra i tusen- och tiotusental. Den 29 december 1965 meddelade AFP från Singapore:

”Tiotusentals människor slaktas i Indonesien i en brutal våg av repressalier mot kommunisterna ... Ett hundra tusen skulle vara en konservativ uppskattning av det totala antalet redan döda i mass-exekutioner och massakrer på Java, Sumatra, Bali och i hela Indonesien. Blodbadet intensifierades för fyra eller fem veckor sedan och sträcker sig över de flesta av Indonesiens vitt spridda öar. Militära myndigheter på Bali medger att det ägt rum 15.000 offentliga avrättningar, men observatörer säger att antalet nedbrända hus och andra iakttagelser antyder en siffra minst två gånger så hög. På Sumatra uppgår nu antalet döda till mer än 60.000 och på centrala och östra Java ... kan det vara ännu fler”.

AFP-telegrammet upplyste även att president Sukarno den 18 december hade klagat ”därför att lik låg ruttnande längs vägarna, i diken och i floder och på fälten utan att komma i åtnjutande av behandling enligt Islams riter”.

”Sunday Times” i London rapporterade den 2 januari 1966 att ”fler människor hade dödats i Indonesien under de tre sista månaderna än de som dödats i Vietnam under de sista fem åren ... Europeiska tekniker, affärsmän och andra utländska resanden som kommit in från landsbygden talar om floder fyllda med lik av halshuggna människor”.

Den franska veckotidningen ”Le Nouvel Observateur” publicerade den 2 mars 1966 en artikel som sade att Indonesien under de fyra sista månaderna genomgått ett blodbad, ett ofattbart blodbad som har få motsvarigheter i modern tid. ”Den 15 januari”, skrev tidningen, ”talade Sukarno i ett offentligt tal om 87.000 döda; initierade källor uppskattade då siffran till 200.000. Idag sätter moderata beräkningar den mellan 300.000 och 350.000. Offren är

kommunister eller människor dömda så”. ”På östra Java”, fortsatte artikeln, ”drev liken av halshuggna människor dagligen i dussintals nedför floderna medan bönderna förde liken av dem som avrättats till järnvägsvallarna så att de resande skulle kunna identifiera dem ... På norra Sumatra, i närheten av några plantager där offren räknades i tusental, tvingade lukten från de ej begravda kropparna myndigheterna att vidta 'särskilda hygieniska åtgärder' ”.

”En resande som känner ön Bali väl”, skrev Nicholas Turner från Djakarta i den brittiska ”Guardian” den 7 april, ”beskriver massavrättningar och utplånande av by efter by i några områden. En konsulatstjänsteman i Surabaya godtar en siffra på 200.000 för Bali, som har en befolkning på 2 miljoner. Uppskattningar av antalet döda på Sumatra rör sig även om 200.000 och en liknande siffra för Java betraktas allmänt snarast ligga i underkant. När dödssiffrorna för andra öar som Borneo och Sulawesi adderas kan summan mycket väl uppgå till 600.000.” Turner berättade vidare ”att i några områden sköts eller förgiftades de som misstänktes vara kommunister, men vanligen halshög muselmanska ungdomar sina offer med parangen (en djungelkniv). Huvudena sattes ofta upp på staket och grindstolpar.”

Det tycks ha varit regel att armén, vid de nattliga raiderna som företogs i byarna, överlät en del av den blodiga hanteringen åt fanatiska reaktionärer på platsen och själv huvudsakligen underhöll med vapen, transportmedel och naturligtvis en våldsam antikommunistisk hets. ”Times” i London hade den 13 april 1966 en rapport från en korrespondent som nyss återvänt från Indonesien. Han hade intervjuat en man från centrala Java, som deltagit i det organiserade mördandet och här följer några citat ur rapporten:” Han sade ... att i slutet av oktober anlände arméenheter ... och jakten på kommunister och deras familjer började”. Han fortsatte : ”Det var en snabb död, om natten. Vi omringade deras hem och dödade alla som var inomhus ... med knivar ... medan militären ibland sköt de som sökte fly. Tillsammans dödade vi omkring 3.000. Vi kastade deras kroppar i floden eller in i djungeln.”

Artikelförfattaren tillade att ”mannen log och tillade nästan försynt: 'Vi måste vara säkra på att vi fick alla den här gången, så att det inte kan bli någon come-back ... det var därför vi tog hela familjen' ”.

En något annan form för massmördande tycks ha använts på andra håll. I New York Times den 8 maj 1966 kunde man i dess Sunday Magazine läsa en artikel av en reporter King som intervjuat en skollärare i Jogjakarta: ”Mina elever åkte direkt ut med armén. De pekade ut PKI-medlemmar. Armén sköt dem på fläcken tillsammans med hela familjen; kvinnor, barn. Det var fruktansvärt ...”

Samtidigt med att armén under Suharto och Nasution genomfört och fortfarande genomför dessa blodiga terroraktioner mot indonesiska kommunister så har den även piskat upp en hätsk antikinesisk stämning och organiserat landsomfattande förföljelser av den kinesiska minoriteten i Indonesien.

Några exempel hämtade från nyhetsbyrån ”Hsinhua” kan ge en uppfattning om vad som sker.

”Den 10 november 1965 bröt sig tusentals soldater och banditer, ledda av en armémajor som färdades i en pansarvagn, in i kinesiska affärer och hus och plundrade utan urskilning. De förstörde allt som de inte kunde frakta bort, inklusive varor, kläder, möbler och fordon. Raiden varade från nio på morgonen till sju på kvällen och ödelade mer än 2000 kinesiska affärer och hus och lämnade oräkneliga kinesiska medborgare hemlösa och utan några medel att försörja sig.”

”I november 1965 slogs Huang Tsung-kuei, en kinesisk medborgare i Djapara på centrala Java, ned på sin väg hem av ett gäng reaktionära ungdomar, efter en illegal 'rättegång' av indonesiska fallskärmssoldater, och han brändes till döds med fotogen.”

”Den 30 december (1965) blev inte mindre än tjugo kinesiska medborgare mördade på ön Lombok. En ungdomsliga låste in fru Ngo Gioktian, en gravid moder, och hennes sex barn i deras hem och satte eld på det och brände de sju levande.”

”Öronen och fingrarna höggs av när en ungdomsliga stal fru Li Yuanchon's ringar och öronringar. Hon kastades sedan i floden och dränktes. Andra kinesiska medborgare halshöggs, stympades eller fick buken uppsprättad”.

Exempel på den terror som råder i Indonesien under Suharto och Nasution kan mångfaldigas. Men redan de få som citerats i detta kapitel räcker för att visa både den omfattning och den bestialiska brutalitet som kännetecknat den indonesiska kontrarevolutionens vita terror.

Vad hände i oktober 1965?

Den enda händelse som utförligt rapporterades i svenska nyhetsmedia är 30 septemberrörelsens aktioner natten mot den 1 oktober 1965. Då fick vi i förstasidesartiklar reda på att sex generaler dödats i ”en kommunistkupp som syftade till att störta president Sukarno” och en mängd spekulationer om Untungs relationer till PKI och varför PKI trots sitt goda förhållande till Sukarno nu gjort denna kupp fyllde nyhetssidorna under de första dagarna i oktober.

Den tillfälliga tveksamheten om vilka politiska krafter som låg bakom 30 septemberrörelsen behövde dock inte plåga våra utrikespolitiska kommentatorer så länge för den reaktionäre generalen Suharto fick snart kontroll över såväl Radio Djakarta som nyhetsbyrån Antara och kunde meddela att kommunisterna gjort ett kuppöversök mot president Sukarno. Armén hade dock avstyrat detta lömska försök och återinfört lugn och ordning i huvudstaden. Därmed var saken given för våra tidningar och sedan den dagen behövde vi inte se någon tveksamhet i den svenska pressen längre — den tog naturligtvis militärjuntans uttalande som sitt eget.

Avrättningarna av kommunister har sedan, de få gånger de omnämnts, beskrivits som bestraffningar för kommunisternas deltagande i kuppöversöket i oktober 1965!

I verkligheten var för det *första* 30 septemberrörelsens aktion ingen kupp, för det *andra* deltog inte kommunister i 30 septemberrörelsen och för det *tredje* genomfördes en statskupp mot Sukarno, men inte av 30 septemberrörelsen utan av Suharto och Generalernas råd! Om man bara något tar del av de fakta som finns så framgår detta med all tydlighet.

Eftersom händelserna omkring den 1 oktober kraftigt förvanskats i den svenska pressen för att passa in i en antikommunistisk hetspropaganda så skall vi här kortfattat redogöra för händelseförloppet och kommunistpartiets handlande. Det senare inte minst för att ta som utgångspunkt när vi senare skall analysera vilka fel som PKI begick.

Den första oktober på förmiddagen upplästes ett meddelande i Indonesiska Republikens Radio (RRI), som förmälde att överstelöjtnant Untung, befälhavare över Tjakrabirawa regementets första bataljon (president Sukarnos livvakt), hade förklarat att en ”30 septemberrörelse”, ledd av Untung, hade vidtagit åtgärder inom armén mot generalerna i det självutnämnda ”generalernas råd”. Dessa aktioner hade gjorts av 30 septemberrörelsen i samarbete med andra delar av de väpnade styrkorna.

I den presskommuniké som lämnats av Untung sades enligt RRI:

”Generalernas råd är en samhällsfientlig rörelse ledd av Förenta Staternas CIA. Det har varit speciellt verksamt den senaste tiden, särskilt sedan President Sukarno blev svårt sjuk tidigt i augusti. De hoppades att President Sukarno skulle dö av sjukdomen, men deras förväntningar slog inte in. För att uppnå sina mål planerade de därför att anordna en styrkedemonstration på Försvarets

Dag den 5 oktober detta år genom att sammanföra trupper från östra, centrala och västra Java. Det fanns t.o.m. en plan i "Generalernas råd" om att företa en coup d'etat före den 5 oktober genom att koncentrera en stor militär styrka i Djakarta".

"Överstelöjtnant Untung, befälhavare över 30 septemberrörelsen, förklarade att rörelsen var enbart en sammanslutning inom armén och den var riktad mot "Generalernas råd" som hade företagit handlingar vilka fläckat ned arméns anseende och hyst kriminella avsikter gentemot den Indonesiska Republiken och President Sukarno".

Kommunikén meddelade vidare att överstelöjtnant Untung ansåg att "han var förpliktigad (såsom chef för presidentens livvakt — förf. anm.) att säkra Presidentens och den Indonesiska Republikens säkerhet; det var därför nödvändigt för honom att företa aktionerna".

Det meddelades att ett antal generaler arresterats och att president Sukarno var i säkerhet och vid god hälsa.

Klockan två samma dag meddelade den indonesiska radion (uppgiften hämtad ur The Indonesian Herald Weekly, 12 okt. 65) att ett revolutionsråd utnämnts, vilket skulle bestå av 45 medlemmar. Enligt samma källa uppräknades namnen på ministrar, medlemmar i politiska partier och massorganisationer samt höga officerare i alla fyra vapenslagen och journalister.

I samma utsändning meddelades att revolutionsrådet skulle "trofast genomföra revolutionens 'fem amuletter'" (de "fem amuletterna" var riktlinjer för den Indonesiska Republikens politik som de fastlagts i fem rubriker. Den första av dem var NASAKOM, d.v.s. samarbete mellan nationalister, religiösa och kommunister. Förf. anm.) och vidare förklarades att det skulle verkställa de beslut som fattats av den Indonesiska Republikens valda organ. Utrikespolitiken skulle oförändrat vara aktiv opposition mot imperialism, kolonialism och neokolonialism. (Hsinhua).

Enligt Antara, den officiella indonesiska nyhetsbyrån, utfärdade president Sukarno den 1 oktober en kommuniké i vilken han förklarade :

"Jag befinner mig nu vid god hälsa och har, som tidigare, ledningen över staten och revolutionen i mina händer. Ledningen för den Indonesiska Republikens väpnade styrkor befinner sig för tillfället direkt i händerna på Presidenten och Överbefälhavaren för den Indonesiska Republikens väpnade styrkor. Jag har tillfälligt utnämnt Pranoto Reksosamudro, generalmajor i den Nationella Indonesiska Armén, minister och tredje assistent till arméchefen till att handlägga arméns rutingörsmål".

Enligt the "Indonesian Herald Weekly" utfärdade befälhavaren för flygvapnet, Ohmar Dani samma dag en dagorder i vilken han med anledning av 30 septemberrörelsen förklarade att flygvapnet "kommer alltid att stödja varje progressiv och revolutionär rörelse".

Under loppet av fredagen den 1 oktober avancerade trupper under generalmajor Suharto in i Djakarta utan att möta något hårdare motstånd och de lyckades under eftermiddagen inta radiobyggnaden. Kl. 20.45 meddelades via radion att "situationen var under kontroll", dvs Djakarta kontrollerades av Suhartos trupper. Suharto hörde till den grupp officerare som enligt Untung planerat att störta Sukarno, och från och med kvällen den 1 oktober var alla officiella nyheter som behandlade läget i Indonesien godkända av Suharto och arméledningen i Djakarta.

Den 2 oktober förbjöds Harian Rakjat (organ för PKI :s centralkommitté) tillsammans med många andra vänsterorienterade och även "mitten"-tidningar och tidskrifter. Dagen efter stängdes Antara, och den 10 oktober placerades den under arméns kontroll.

Så fort Suharto fått kontroll över Djakarta infördes undantagstillstånd där. Utegångsförbud

utfärdades mellan 18 och 6, en ring av tungt beväpnade militärförband slogs runt staden, soldater patrullerade på gatorna, tanks och pansarbilar samt luftvärnskanoner stationerades på nyckelpunkter.

Samma dag, lördagen den 2 oktober, höll president Sukarno ett tal som sändes i radion påföljande dag. Förutom att åter omnämna utnämmandet av Pranoto Reksosamudro sade presidenten: ”Jag har utnämnt generalmajor Suharto, befälhavare för Arméns strategiska reservstyrkor, till ansvarig för att återupprätta säkerhet och ordning i förbindelse med 30 september händelsen i överensstämmelse med den politik som dragits upp av mig”. Den 14 oktober utnämndes Suharto till minister och befälhavare för den indonesiska armén, och samtidigt befriades Pranoto Reksosamudro från den post till vilken han utnämnts av Sukarno personligen den 1 oktober.

Hetsstämning mot kommunistiska partiet piskas fram i Djakarta

Den 4 oktober publicerade armétidningen ”The armed forces” en artikel i vilken man attackerade PKI och anklagade det för avrättningen av de tillfångatagna generalerna. Det var upptakten till en systematisk hets och terroraktion mot PKI och dess medlemmar. De av armén kontrollerade tidningarna beskyllde det kommunistiska partiet för att ha ”mördat revolutionens hjältar” och man krävde att partiet skulle upplösas. På morgonen den 9 oktober kunde vi i Djakarta se hur personer utrustade med färghinkar och penslar gick längs gatorna och skrev på varje mur och husvägg ”Häng Aidit”, ”Krossa PKI”, ”PKI = Gestapu” o.s.v. och deras aktivitet sågs av soldater som inte gjorde någon min av att ingripa. Ändå hade i Sukarnos order kraftigt understrukits behovet av att det skapades en lugn atmosfär för handläggandet av 30 septemberhändelserna, men generalerna följde medvetet en egen linje. Dagen före hade PKI:s lokalkontor i Djakarta bränts ned och dagarna efteråt brände man ned Aidits, med flera ledande medlemmars, hus. Enligt ”Djakarta Daily Mail” hade man i Aidits hem funnit en mängd komprometterande handlingar, blodiga kläder samt en miljard Rupiahs i en påse! Massarresteringar av kommunister företogs vid denna tid dagligen i Djakarta. Efter den 11 oktober stängdes 14 högre läroanstalter i Djakarta pga av påstådd meddelaktighet i 30 september händelserna. Den 14 okt. brändes kinesiska institutionen vid universitetet ned och studenterna misshandlades av en gatumobb som var beväpnad med knivar, stenar och käppar och som skrek ”Häng kommunistiska partiets chef Aidit” o.s.v. Den 16 oktober trängde en gatumobb in i en byggnad tillhörande Kinesiska ambassaden i Djakarta och hotade personalen samt förstörde inredningen. Man anklagade Folkrepubliken Kina för att liksom PKI ligga bakom 30 sept. rörelsen. Exempelen kan mångfaldigas men bilden av en organiserad antikommunistisk hets från och med den tidpunkt då högergeneralerna fick kontroll över Djakarta är ändå helt klar.

Vilken roll spelade 30 septemberrörelsen?

I den kommuniké som Sukarno utfärdade den 1 oktober förklarade han att han ”som tidigare” hade ledningen för staten i sina händer. Det stod inget om att han återfått ledningen för staten utan i stället underströk Sukarno att han oavbrutet hade haft denna position som statschef. Detta stämmer väl överens med Untungs uttalanden vilka förklarar att 30 septemberrörelsen bildats för att skydda Sukarno mot vissa krafter inom armén och att aktionerna den 1 oktober aldrig hade något med presidentens ställning att göra. Generalerna i Indonesien anklagade genast Untung för att ha störtat Sukarno och de hävdade att det var armén som gav Sukarno ämbetet tillbaka och återställde ordningen. Den versionen får dock inget stöd i de uttalanden som sändes från Djakarta den 1 oktober via radion och Antara och den senare utvecklingen har ju visat arméns verkliga avsikter med all tydlighet.

Den sjätte oktober sammankallade Sukarno sitt kabinett i Bogor, sex svenska mil utanför Djakarta, och i det meddelande som lämnades från mötet och sändes över RRI karakteriserade presidenten händelserna på följande sätt: ”Händelsen den 30 september var en tilldragelse i revolutionens förlopp och inte något som hörde till en period när revolutionen tycktes ha slutförts”. Därför var den ”en del av vår revolution, liksom andra händelser som utspelats tidigare”. Presidenten ansåg ”det inte korrekt att upprätta det revolutionära rådet”. Både innehållet och ordvalet — ”händelsen den 30 september” och ”inte korrekt” — visar tydligt att Sukarno inte ville fördöma 30 septemberrörelsen, utan det förefaller som om kommunikön innehåller vad han var tvungen att säga under det rådande läget med högergeneralerna vid makten i Djakarta.

Med utgångspunkt från det relaterade kan man fastslå att 30 septemberrörelsen aldrig var riktad mot president Sukarno och den konstitutionella ordningen och Untung har därför inte utfört någon statskupp. Untung sökte däremot hindra en kupp från Generalernas råd men han misslyckades därför att han sökte göra det genom en isolerad militär aktion utan stöd från massorna i Djakarta.

Det har spekulerats om Untungs aktioner företogs på order av Sukarno, och det är mycket som tyder på detta, men någon klarhet i den frågan är ännu inte möjlig att få. I vilket fall var Sukarno införstådd med Untungs aktion, men när den misslyckades och högergeneralerna intog Djakarta tvingades Sukarno snabbt retirera. Symptomatiskt tvingades president Sukarno redan den 14 oktober dra tillbaks sin man Reksosamudro till fördel för Suharto.

Vilken roll spelade PKI?

Det som fyllde nyhetsmaterialet från Indonesien under dessa dagar var uppgifter om PKI:s roll i 30 septemberrörelsen och partiet anklagades för att ha intrigerat och sökt genomföra en statskupp. Vad är sanningen om detta?

”Harian Rakjat”, PKI :s tidning utkom den 2 oktober och publicerade den ovan citerade kommunikön utfärdad av Untung. I en ledare fördömdes ” Generalernas råd” som en kontrarevolutionär skapelse. Vidare skrev man att

”Problemet är ett problem inom armén själv. Vi, personer med politisk medvetenhet som känner revolutionens uppgifter är emellertid övertygade om att den aktion som företagits av 30 septemberrörelsen för att rädda revolutionen och folket är korrekt”.

”Folket kommer beslutsamt att visa sin sympati med 30 septemberrörelsen och stödja den. Vi manar hela folket att höja sin vaksamhet och vara redo att möta alla eventualiteter”.

Den 5 oktober utsände centralkommitténs politbyrå ett uttalande som förklarade att PKI ansåg att 30 septemberrörelsen var en affär inom armén och att PKI inte ville lägga sig i denna. Vidare förklarades att de partimedlemmar som utnämnts i det revolutionära rådet inte var vidtalade.

I ett senare uttalande från CK, som författaren inte har läst men fått relaterat av en indonesisk kamrat, uttalade partiet sitt fulla stöd för Sukarnos handläggande av frågan och uppmanade partimedlemmarna att inte låta sig provoceras.

I ett tredje uttalande, som gjordes någon gång under tredje veckan i oktober, slog man fast att en stor antikommunistisk kampanj fördes trots Sukarnos order om lugn. Partiet förklarade åter att det stod bakom Sukarno och manade partiets medlemmar att vara lugna och inte låta sig provoceras.

Förutom dessa uttalanden finns ett brev från partiets ordförande Aidit till Östra Javas

regionala partikommitté som publicerades i Djalan Rakjat i Surabaya den 6 oktober. Där sade Aidit att 30 septemberrörelsen var en intern angelägenhet för armén och att PKI inte ville blanda sig i denna. Han tillade: ”Som välkänt är, så är PKI :s konsekventa ståndpunkt att instämma i alla mått och steg som vidtas för att rena alla revolutionära instrument och för att skydda president Sukarnos och den Indonesiska Republikens säkerhet”. Han uppmanade alla partimedlemmar att fortsätta att utträta partiets arbetsuppgifter och att ”uppehålla och stärka enheten i partiet och strikt observera parti- och nationell disciplin”. I slutet av brevet påpekade Aidit att dessa instruktioner var tillämpliga för partimedlemmar och kandidater i alla regionskommittéer i landet.

Av dessa uttalanden framgår att Indonesiens kommunistiska parti förklarade att 30 septemberrörelsen var en inre angelägenhet för armén som inte direkt angick PKI, att partiet betraktade 30 septemberrörelsen positivt därför att den slog vakt om president Sukarnos och statens säkerhet och att partiet inte företog några egna aktioner utan stödde Sukarno i hans försök att lösa frågan.

Om vi sammanfattar denna redogörelse av händelserna omkring den 1 oktober så finner vi att det var reaktionärerna inom armén som, organiserade i Generalernas råd, under sommaren och hösten målmedvetet planerade en statskupp. De lyckades genomföra denna den 1 oktober då de kunde ta 30 septemberrörelsens misslyckade försök att stoppa kuppen som förevändning för att införa undantagstillstånd och slå ut sina politiska motståndare.

Som det framgår av redogörelsen tog kommunisterna inte alls aktiv del i händelserna omkring den 1 oktober och som vi senare skall se var det ett av deras stora misstag. Detta är sanningen bakom påståendena om en kommunistisk kupp i Indonesien.

Vem är skyldig till massmorden i Indonesien?

”Vice presidenten (Hubert Humphrey) spelade en hittills hemlig, men viktig roll, när det gällde att uppmuntra de demokratiska krafterna i Indonesien” förklarade fascisten Malik full av tacksamhet i en exklusiv intervju med skribenten Marianne Means i slutet av september 1966. (World Journal Tribune, 28 sept. 1966)

Kuppen den 1 oktober och de efterföljande massakrerna är inget som de indonesiska reaktionärerna genomfört på egen hand. Nej, det är, som James Reston skrev i New York Times den 19 juni förra året, ”tveksamt om statskuppen någonsin skulle blivit av utan den amerikanska styrkedemonstrationen i Vietnam eller om den skulle kunnat genomföras utan den indirekta amerikanska hjälpen”.

Den amerikanska imperialismens centrala roll i vad som skett i Indonesien är något som den amerikanska regeringen med alla medel sökt dölja — och under en lång tid med framgång. Nu två år efteråt har emellertid en hel del fakta kommit fram som gör att vi inte längre bara behöver misstänka att CIA och State Departement var involverade i militärkuppen; vi vet att de var det. Vi behöver inte heller undra över i vilken omfattning CIA deltog i planerandet av kuppen och massakrerna — det framgår klart att USA-imperialismen spelat en ledande och aktivt pådrivande roll i detta blodiga försök att krossa Indonesiens revolutionära rörelse.

Låt oss lyssna mer till Reston i hans artikel, som bär den cyniska rubriken ”En ljusstråle i Asien”. ”Man hör”, skriver han, ”ideliga klagomål bland ämbetsmännen i Washington för att den mer hoppgivande utvecklingen i andra delar av Asien kommer i skymundan av de amerikanska politiska besvärligheterna i Vietnam i pressens bevakning av Asien. Detta är en berättigad klagan”.

Reston övergår så till ”den mera hoppingivande utvecklingen”. ”Den blodiga omvälvning som medfört att Indonesiens pro-kinesiska politik under Sukarno blivit trotsigt antikommunistisk under general Suharto är naturligtvis den betydelsefullaste förändringen. Washington är försiktigt och har inte försökt ta åt sig någon del av äran för denna förändring i världens sjätte nation när det gäller folkmängden, och som även hör till de rikaste när det gäller naturtillgångar”. ”Men det betyder inte att Washington inte har haft ett finger med i spelet”, avslöjar Reston.

Han yppar vidare:

”Det förekom betydligt fler kontakter mellan de anti-kommunistiska krafterna i Indonesien och åtminstone en hög ämbetsman i Washington före och under den indonesiska massakern än man i allmänhet föreställer sig.

General Suhartos styrkor som tidvis led svår brist på mat och ammunition har fått hjälp från USA genom tredje land, och det är tveksamt om statskuppen någonsin skulle blivit av utan den amerikanska styrkedemonstrationen i Vietnam eller om den skulle kunnat genomföras utan den indirekta amerikanska hjälpen”.

Så summerar Reston från sin imperialistiska ståndpunkt vad detta betytt: ”Nu står alltså denna vidsträckta och strategiskt betydelsefulla arkipelag inte längre under kontroll av ledare som behärskas av Amerikahat. Kriget mellan Malaysien och Indonesien är slut och de brittiska styrkorna kan snart frigöras och bidra till att upprätthålla lugnet i det kritiska området mellan Japan och Indiska oceanen”.

Att ”ämbetsmännen i Washington” inte var ledsna över vad som skedde i Indonesien kunde en annan av New York Times' skribenter meddela redan den 12 mars 1966. Johnsonadministrationen, skrev Max Frankel, ”kunde knappast dölja sin förtjusning över nyheterna från Indonesien” och ämbetsmännen i Washington var ”upprymda över att se sina förväntningar bli uppfyllda”. Dagen innan, den 11 mars, hade Suharto tagit över Sukarnos post som ledare för den indonesiska staten och den maktkamp mellan reaktionärerna och Sukarno som pågått sedan hösten 1965 hade slutat med Sukarnos fall och arméns seger.

Den 11 maj 1966 utfrågades McNamara i senatens Foreign Relation Committee om USA:s ”hjälp” till Indonesien av en senator Sparkman. McNamara svarade fåordigt, men innebörden i hans svar är klart även om denne ärkeimperialist dolde sin glädje över massakrerna av indonesiska revolutionärer. Washingtons politik är ju, som Reston påpekade, försiktig och man vill ”inte ta åt sig äran” för massmorden.

Senator Sparkman: Jag vill gå tillbaks till vår oavbrutna hjälp till Indonesien. Vid en tidpunkt då Indonesien utvecklades riktigt illa — när vi fick en mängd kritik för den fortsatta militära hjälpen — vid den tiden kunde vi inte meddela vad den militära hjälpen syftade till. Är det en hemlighet längre?

Sekr. McNamara: Jag tror i efterhand att hjälpen var välmotiverad.

Senator Sparkman: Ni anser att den gav utdelning?

Sekr. McNamara: Ja, det gör jag, sir.

(Foreign Assistance Hearings, sid. 693. Citerat ur ”The Partisan” nr 2/66)

Vad var det då som var så hemligt med denna militära hjälp till Indonesien? Jo, som senator Sparkman antydde var det hjälp med speciella syften som inte kunnat redovisas offentligt. Den gavs inte för att stödja Sukarnos utrikespolitik eller med avsikt att kunna användas mot Malaysia utan för att hjälpa reaktionärerna i den indonesiska armén att störta Sukarno och

krossa PKI. Detta fick naturligtvis inte läcka ut, vilket ledde till att johnsonregimen kom att kritiserats hårt för den militära hjälpen till Indonesien av reaktionärer som stod regeringen mycket nära och som vanligen är välinitierade. Ett typiskt exempel på vilken förvirring denna sekretess ledde till är den "hearing" om indonesienhjälpen som en kongressman Zablocki lät arrangera sommaren 1965. Ellsworth Bunker, en johnsonrådgivare, besökte Djakarta i mars 1965 och efter den resan beslöt State Departement att begära ökade militära anslag till Indonesien. För att inse hur anmärkningsvärt detta föreföll måste vi komma ihåg att under början av år 1965 lät Sukarno nationalisera amerikanskt kapital i Indonesien och i olika tal, bl.a. vid Självständighetens Dag den 17 augusti, riktade han mycket hårda angrepp mot USA:s intervention i Asien. Clement Zablocki, ordförande i utrikesdepartementets underavdelning för Fjärran Östern blev så oroad att han sammankallade till ett möte där William Bundy, biträdande statssekreterare för Fjärran östernaffärer, fick ge rapport inför Zablocki's kommitté. Kommittén ville ha reda på syftet med hjälpen. Kom den inte att användas mot Malaysia? "Jag vill poängtera", svarade Bundy, "att denna utrustning säljs till den indonesiska armén och inte till den indonesiska regeringen".

"Vad är skillnaden?" frågade en mr W. Broomfield. "Den kommer att användas mot Malaysia i alla fall".

"Vi hoppas att den inte kommer att göra det", replikerade Bundy. "När Sukarno lämnar scenen kommer militären förmodligen att ta över. Vi vill hålla dörren öppen".

Broomfield fortsatte att pressa på denna punkt och undrade vilka "garantier" State Departement hade att arméledningen ville samarbeta med USA.

"Vi har hopp", blev Bundy's svar. (Allen-Scott Report, 15 juli 1965. Citerat ur "The Partisan" nr 3/66). Bundy hade inte behövt vara så anspråkslös. USA hade i många år bedrivit en systematisk infiltrationspolitik för att få kontroll över den indonesiska armén och sommaren 1965 hade de i Generalernas råd en försvarlig samling generaler, fyrtio stycken, som i alla väder skulle följa USA:s order. De amerikanska imperialisterna hade inte bara hopp utan visshet om att armén var pålitlig. Suharto och Nasution var sedan länge marionetter för USA:s politik.

De indonesiska studenterna i Kina har i en faktasammanställning om Generalernas råd givit några upplysningar som ger en antydning om storleksordningen av den amerikanska "hjälpen". USA-imperialisterna hade fram till 1963 givit den reaktionära militärjuntan 60,9 miljoner dollars. Fram till 1960 hade USA utrustat 43 infanteribataljoner. Varje år har officerare från militärjuntan tränats i USA. Mellan 1956 och 1959 tränades mer än 200 höga officerare i USA medan lägre officerare varje år i hundratals vistades i USA för vidare utbildning. (Suara Pemuda Indonesia. Citerat ur "The silent slaughter"). Det är självklart att dessa "studiebesök" i USA haft den allra största betydelse när det gällt att indoktrinera, muta och skaffa personlig kännedom om de indonesiska officerarna. Ett mycket effektivt sätt att bygga upp en femtekolonn för imperialismen i Indonesien.

USA:s inblandning i Indonesiens affärer är varken hastigt påkommen eller begränsad till att träna ett quislinggarde. USA har sedan andra världskriget sökt få fotfäste på Indonesien och 1958 gjordes ett av de mest ohöjda försöken, då CIA med våld sökte störta Sukarno men misslyckades.

Mot slutet av 1957 gjorde Allen Dulles, bror till John Foster Dulles och dåvarande chef för CIA, en topphemlig resa till Indonesien och genomkorsade hela landet. Han undersökte möjligheterna för en resning mot Sukarno och hans förberedelsearbete bar frukt. I mars 1958

utropades ett ”revolutionärt råd” i staden Padang på Sumatra. Ledaren var en reaktionär som tidigare var chef för Indonesiens statsbank. Detta råd förklarade att det bildats för att förhindra ett kommunistiskt maktövertagande och de bad USA och Storbritannien om hjälp. Det har framkommit att det var ytterst nära att USA och Storbritannien intervenerat i stor skala på kuppmännens sida (Se W. Worthy's tal i ”The silent slaughter”). Men läget var inte gynnsamt för kuppmännen, de fick ringa stöd och därför fick de aldrig se imperialisternas marinsoldater skynda iland. USA deltog i revoltförsöket på annat sätt, vilket avslöjades den 18 maj 1958 när ett DC-6-plan, som bombat staden Ambon på Moluckerna, sköts ned av regeringsstyrkorna. Det visade sig att piloten, Allen Lawrence Pope, var en formosautbildad CIA-agent som lyft med sitt plan från Clark Field på Filippinerna för att utföra piratdåden. Stora lager av amerikansk ammunition, vapen och militär utrustning beslagtogs senare i kuppmännens huvudstad. (”The invisible government” av Ross och Wise) .

Om vi sammanfattar denna sammanställning över USA:s politik gentemot Indonesien finner vi att de ledande USA-imperialisterna först under en följd av år och i den allra största tysthet genom en intensiv och systematisk verksamhet rekryterade en femtekolonn i det då anti-imperialistiska Indonesien. När de interna motsättningarna i Indonesien sedan gick mot en allvarlig skärpning nationaliseringen av amerikanskt kapital, PKI:s krav om folkbeväpning — och CIA samtidigt fann att PKI var dåligt förberett på en väpnad drabbning så fick femtekolonnen anfallsorder.

Vi har sett hur väl USA lyckats i sitt uppsåt och hur hundratusentals arbetare, bönder och intellektuella mördats av Suhartos och Nasutions slaktare.

Vi skall nu visa hur först konspirationerna och militärhjälpens och sedan massmorden varit två brickor i ett spel med bestämt syfte — nämligen att säkra Indonesien som en pro-imperialistisk militärbas och öppna Indonesien för amerikanskt kapital. Indonesien har ett mycket viktigt strategiskt läge i Sydostasien men dess ekonomiska betydelse är även mycket stor, vilket det följande visar.

Mördarna har gjort sitt Wall Street kan marschera in

En tid efter det att de indonesiska generalerna definitivt hade erövrat statsmakten den 11 mars 1966 höll en av de ledande i regimen, utrikesministern Adam Malik, ett högtidligt tal och klargjorde den nya regimen utrikespolitiska linje. Indonesiens härskande klick sökte redan från början göra sken av att vara en ”neutral” stat och språket anpassades därefter. Så här presenterade han Indonesiens förhållande till USA: ” Den indonesiska regeringen skall arbeta för förbättrade relationer med USA, speciellt på det ekonomiska området, vad gäller handel och tekniskt samarbete”. Vi skall nu se vad detta betytt i verkligheten. (Uppgifterna ur ”The Partisan” nr 1/67 och från ”Hsinhua”).

Den 3 oktober 1966 for finansminister Buwano till New York och lade ut texten om Indonesiens katastrofala ekonomi för de amerikanska imperialisterna och tiggde om amerikanska investeringar. Buwano höll inför ”Fjärran östernrådet för handel och industri” i New York ett tal i vilket han försäkrade att den indonesiska regimen skulle vidta särskilda mått och steg för att utländskt kapital skulle känna sig välkommet till Indonesien.

Den 9 november avlade en av Johnson's rådgivare och tidigare chefen för Världsbanken Eugen Black, en svarsvisit i Djakarta och diskuterade bl.a med Buwano, Suharto och Malik om villkoren för utländska investeringar i det land som ”hör till de rikaste när det gäller naturtillgångar”, för att tala med Reston.

Den 24 december var förberedelserna klara och den indonesiska terrorregimen kunde ge de amerikanska uppdragsgivarna en eftertraktad present i julklapp. Den indonesiska regimen lät nämligen i ”riksdagen” (som de tidigt rensade från alla antifascister) anta en lag om utländska investeringar som medgav trettioåriga koncessioner, juridiskt skydd för investerat kapital, fullständig rätt att sända vinsterna till hemlandet, skattebefrielse i tills vidare tre till fem år o.s.v.

Därmed var de indonesiska naturtillgångarna och den indonesiska arbetskraften utelämnade för utländska kapitalisters rofferi. Många år av intriger, påtryckningar, sabotage, mutor och militärhjälp och slutligen massmord hade krönts med framgång. Den arbetar- och bonderörelse som tvingat fram förbud mot utländska investeringar och som angripit USA:s aggressionspolitik i Asien var tillfälligt krossad och USA:s marionetter satt vid makten. Dörren till Indonesien var öppnad och en ny epok kunde börja.

Den 8 januari 1967 träffades en separat överenskommelse mellan USA och Indonesien rubricerad ”Överenskommelse innehållande garantier för privat kapital i Indonesien”. Signatörer var Malik och den amerikanske charge d'affairen i Djakarta, Lydman. Innehållet i överenskommelsen lämnar inte USA-imperialisterna något övrigt att önska. Det är en fantastisk utförsäljning av Indonesiens rikedomar. Den indonesiska regimen garanterar att vinsten skall kunna konverteras i dollars och det utländska kapitalet försäkras skydd mot skador från ”krig, revolution eller uppror”.

Redan den 11 december 1966 hade Suharto och Nasution lämnat tillbaks de plantager till US Goodyear Tire and Rubber Company som Indonesien tidigare under Sukarno nationaliserat som vedergällning för USA:s aggression i Vietnam.

Den 30 december 1966 fick Shell, Caltex, Stanvac och Pan American Oil tillbaks sina olje-exploateringsrättigheter.

US Rubber, Union Carbide, Singer Sewing Machine och National Cash Register har fått eller kommer att få sina tillgångar tillbaks.

Carbide planerar att utöka verksamheten från batteriproduktion till brytning av wolfram.

Rockefellerkoncernen har signerat ett kontrakt på 50 millioner dollars enligt vilket de skall förse Indonesien med smörjolja trots att Djakarta har ett eget raffinaderi.

Freeport Sulphur har fått tillstånd att exploatera stora kopparfyndigheter på Västra Irian och har satsat 75 millioner dollars i projektet.

Independent Indonesian-American Petroleum Company, bildat av en grupp Rocky Mountain oljebolag, fick borrhingsrättigheter för 15.000 kvadratmiles utanför den indonesiska kusten.

Conoco, Tenneco International och Union Oil diskuterar tillstånd med Suharto och hans kumpaner.

US Steel ”överväger” nickelbrytning på Västra Irian och Bethlehem Steel ”ser över” andra mineraltillgångar. Den fjärde april i år meddelade Antara att det indonesiska bolaget ”Ekabara” och det amerikanska företaget ”Van Sickle Associates Incorporated” hade överenskommit om gemensam drift av träförädlingsindustrier i Lampungregionen, södra Sumatra. Samarbetet skulle omfatta bl.a sågverk, board- och plywood fabriker. Den amerikanska firmans chef för affärerna i Indonesien, Warren A. Wood, hade då nyligen gjort en tiotimmars rekognosceringstur med helikopter över de skogsområden som skulle exploateras. Detta säger något om storleken på de skogar som överlåtits till utländskt kapital.

Den 19 februari 1967 visade televisionsbolaget NBC i USA ett TV-program som åskådliggjorde vad denna inmarsch av amerikanskt kapital lett till för de indonesiska arbetarna. Medan man i bildrutan såg en grupp arbetare som arbetade böjda på ett fält, bevakade av beväpnade soldater, förklarade speakerrösten:

”Trots att det är dåligt ställt med saker och ting (i Indonesien GB) så finns ett positivt faktum. Indonesien har en fabulös potentiell rikedom på naturtillgångar och den Nya Regimen vill att de skall exploateras. Så de lämnar tillbaka de privata egendomar som exproprierades av Sukarnos regim. Good Year's gummiimperium är ett exempel. Det övertogs som vedergällning för amerikansk aggression i Vietnam år 1965. Gummiarbetarnas fackförening var kommuniststyrd så efter kuppen blev många av dem dödade eller fängslade”.

Och, fortsatte speakerrösten undervisande, ”några av de överlevande, ni kan se dem på bilden, arbetar fortfarande med gummit men denna gång som fångar, under gevärshot”.

”Den Nya Regimen”, fortsatte rösten, ”vill ha Good Year tillbaka. De, liksom dussintals andra kapitalister, är ivriga att återvända därför rikedomarna finns där ... inte bara gummi, utan olja, tenn, kryddor, nästan allting”.

Mördarna har gjort sitt — Wall Street kan marschera in.

Sovjet och den nya regimen i Indonesien

”Hela vårt parti och hela vår nation fördömer den antikommunistiska terrorn i Indonesien”, förklarade Bresnev i centralkommitténs rapport till den tjugotredje partikongressen i Moskva den 29 mars 1966. ”Vi kräver att den kriminella slakten på kommunister, de heroiska kämparna för Indonesiens nationella oberoende och det arbetande folkets intressen, genast stoppas”, avslutade han den del som behandlade händelserna i Indonesien. Ingen som enbart tagit del av protokollen från kongressen skulle kunna säga annat än att Sovjet intagit en ståndpunkt solidarisk med offren för massakrerna i Indonesien. Men hur har då Sovjets proklamationer om solidaritet med de antifascistiska krafterna tagit sig uttryck i praktiken?

Liksom när det gäller USA:s relationer till Indonesien är det svårt att få fram uppgifter, mycket har skett på diplomatisk nivå och aldrig kommit till offentlig kännedom men bara ur pressen kan man ändå få en god bild av vad som skett.

I det tidigare nämnda talet av Malik i mars 1966, när han presenterade Indonesiens kommande utrikespolitik, sade han beträffande Sovjet att den indonesiska regeringen skulle söka ”att avlägsna alla tvivel beträffande den indonesiska regeringens önskan att etablera nära vänskap och samarbete med Sovjetunionen”. Malik uttryckte även ”den djupaste tacksamhet för det stöd och den assistans som lämnats av Sovjetunionen”.

Detta var inte bara högtidligt tal och tomma fraser, för Sovjet har alltsedan oktober 1965 fortsatt med sina vapenleveranser till den indonesiska regimen. Den 9 december 1966 överlämnade t.ex den sovjetiske ambassadören Sytenko en elkraftanläggning för en ubåtshamn i Surabaya till den indonesiska marinen. Sytenko prisade den indonesiska militärjuntan för dess ”antiimperialistiska och antikolonialistiska politik” och chefen för den indonesiska marinen, amiral Muljadi, tackade å sin sida för det goda samarbetet. Denna kraftstation ingick i ett projekt ”055” i den indonesiska marinen som Sovjet åtagit sig att utföra.

Den 3 januari 1967 levererade Sovjet en ny laddning reservdelar till den indonesiska krigsmakten. Det är vapen som idag används av den armé som bedriver klappjakt på kommunister och som i morgon kommer att användas mot böndernas och arbetarnas

guerillastyrkor.

Muljono Herlambang, den tidigare flygvapenchefen, har avslöjat att det finns en överenskommelse mellan Sovjet och Suhartoregimen enligt vilken Sovjet förbundit sig att förse flygvapnet med viss, mycket avancerad utrustning och att träna indonesiska flyg- och markbesättningar att sköta denna materiel.

Några veckor senare, den 18 januari 1967, var det sedan dags för en sovjetisk fackföreningsdelegation att besöka Djakarta. Den leddes av en Ahajdarov, som bl.a är medlem i Högsta Sovjet. Syftet med besöket var enligt nyhetstelegrammen att utbyta åsikter om gemensamma intressen! Detta utspelades när den verkliga fackföreningsrörelsens ledare var mördade eller fängslade och organisationen förbjuden. Kan man tänka sig något mera avskräckande?

I början av september 1966 gjorde Anwar Dharma, korrespondent för PKI:s tidning, Harian Rakjat, i Moskva, ett uttalande som ger viktiga upplysningar om det sovjetiska kommunistpartiets och den sovjetiska regeringens handlande. ("Indonesian Tribune" nr 1/66)

Dharma hade då blivit utvisad med kort varsel från Sovjet för "antisovjetisk" verksamhet. Trots upprepade förfrågningar fick han aldrig reda på vad denna "antisovjetiska" aktivitet bestod i. Han var själv övertygad om att det var hans kritik av att Moskva skulle ta mot Malik som föranledde utvisningen. Malik skulle nämligen besöka Moskva i oktober för att diskutera återbetalningen av de sovjetiska lånen bl.a och eftersom Dharma hårt angripit den sovjetiska regeringen för att de upprätthöll kontakter med Malik så var Dharma inte längre önskvärd i Sovjet.

Beträffande militärhjälp kunde Dharma meddela att han talat med Yakovlev, chef för den sydostasiatiska avdelningen i kommunistpartiets centralkommittés utrikesdepartement och Yakovlev hade förklarat att Sovjet skulle överväga vapenhjälp till den indonesiska regimen om de begärde det. Som vi sett har Sovjet både övervägt och positivt behandlat framställningen från de indonesiska fascisterna om sändningar med vapen.

Den solidaritet Bresjnev gav uttryck för vid den tjugotredje partikongressen var, upplyser Dharma, bara fraser avsedda för utrikes bruk. "Jag har hört med mina egna öron", förklarade Dharma, "hur de i tal för massorna i bostadskvarter, i institutioner och på universitet, när de talar om den nuvarande indonesiska situationen, aldrig underlåtit att göra lögnaktiga anklagelser mot de indonesiska kommunisterna och PKI, som de kallar Pekings svans".

När den sovjetiska pressen rapporterar från Indonesien ges utförliga referat av tal hållna av Malik och andra fascister, meddelade Dharma vidare, medan det indonesiska folkets situation och motståndskamp knappast uppmärksammas. Nasution beskrivs t.o.m. som en "anti-imperialistisk nationalist"!

Att detta uttalande från Harian Rakjats moskvakorrespondent byggde på fakta har vi senare kunnat se öppet i den sovjetiska pressen. Den 19 mars i år angreps Sukarno i Komsomolskaya Pravda, de sovjetiska ungtkommunisternas tidning, medan tidningen i försiktiga ordalag uttryckte sitt gillande över Suhartos utrikespolitik. Sukarno kritiserades för att han helt åsidosatt "tanken på fredlig samexistens" och enligt Komsomolskaya Pravda ledde hans politik till "stora ekonomiska problem". "Det är för tidigt att bedöma den nya indonesiska regeringens inställning, men om de nuvarande ledarna hindrar landet från att komma under imperialistiskt inflytande förtjänar Indonesien att få en ledande plats i den moderna världen", slutade tidningen och konstaterade att en sådan utveckling skulle "glädja Indonesiens vänner". Detta skrevs när Suharto och Nasution hade en miljon liv på sina samveten och de bedrev en

politik som passade USA-imperialismen som hand i handske!

Behövs fler exempel för att visa att Sovjets politik i praktiken är ständigt och totalt förräderi mot det indonesiska folket?

Den svenska LO-ledningen och de indonesiska fascisterna

Sovjet säger sig stå på arbetarklassens sida men samarbetar öppet med de indonesiska fascisterna. Likadant gör den svenska LO-ledningen. Det finns tydligen inga gränser för hur långt den svenska socialdemokratin kan gå för att tillfredsställa imperialismens intressen.

I nummer 15/16 1966 av "Fackföreningsrörelsen" kunde man läsa att "situationen i Ghana och Indonesien diskuterats ingående vid Fria fackföreningsinternationalens senaste styrelsemöte vid månadskiftet juni-juli". Det kan man i och för sig tycka vara naturligt eftersom arbetarna i dessa länder, och särskilt då i Indonesien, befann sig utomordentligt illa ute då deras fackföreningar krossats av militärregimer. Men så följer: "De nya regimerna i dessa båda länder, särskilt i Ghana, tycks vara positivt inställda till en fri fackföreningsrörelse, och styrelsen och kommittén för solidaritetsfonden beslöt flera åtgärder för att stödja fackföreningarnas arbete i dessa länder".

Det betyder i klartext att FFI och svenska LO beslöt att bidra till uppbyggandet av fascistiska fackföreningar i Indonesien! Detta har LO-ledningen sedan mage att utbasunera i den egna pressen som något berömvärdt. Orsaken är naturligtvis att Geijer och kompani vet att de svenska LO-medlemmarna inte kan känna till något om läget i Indonesien, eftersom pressen inte meddelat något, och därför söker man fräckt att framställa detta kollaborerande som en solidaritetshandling.

Med god känsla för vad läget kräver omskrivs sedan militärens statskupp och den efterföljande slakten till följande: "Från Indonesien har nya kontakter tagits med internationalen efter den senaste tidens omorientering av landets utrikespolitik (kursiv GB), och FFI:s ordförande och generalsekreterare skall personligen undersöka vilka möjligheter som finns för en facklig förnyelse i detta folkrika land ...".

Att den "fackliga förnyelsen" innebär att den socialistiska fackföreningsrörelsen tvingas i illegalitet och ersätts av en fascistisk är naturligtvis en ovidkommande sak för de välbetalda byråkrater som sitter i den CIA-finansierade Fria fackföreningsinternationalens styrelse, och det är väl därför denna upplysning så självklart utelämnas i rapporten i "Fackföreningsrörelsen".

Svensk representant vid detta historiska möte, som innebär att pengar som svenska arbetare erlagt till solidaritetsfonden överföres till en fascistisk organisation i utlandet, var LO:s ordförande Arne Geijer.

Tala om förräderi!

Vad kan svenska socialister lära av händelserna i Indonesien?

Det indonesiska kommunistpartiet var innan oktober 1965 det största utanför de socialistiska länderna och det räknades som ett av världens starkaste kommunistpartier. Några siffror kan belysa PKI:s utveckling under femtiotalet. I början på femtiotalet hade partiet cirka 5000 medlemmar och organisationen var bristfällig. Vid slutet av 1955 angav partiet medlemssiffran till 1 miljon och 1965 var den 3 miljoner. Ungdomsorganisationen, Pemuda Rakjat, hade 1953 70.000 medlemmar men växte liksom partiet raskt och räknade 1961 1,3 miljoner medlemmar. Kvinnoorganisationen, Gerwani, ökade åren 1950 till 1957 från 500 till

670.000 medlemmar. SOBSI, den progressiva fackliga landsorganisationen, hade 1962 3,2 miljoner medlemmar och många av organisationens förtroendemän var kommunister. Böndernas fackliga organisation, BTI, omfattade år 1962 5,7 miljoner medlemmar.

PKI:s folkliga stöd kan även ses i valsiffrorna 1955 och 1957 då val hölls i Indonesien. (Efter 1957 har inga val skett) . Partiet blev 1955 till stor överraskning för alla s.k. politiska bedömare i Djakarta det fjärde största partiet röstmässigt och vid valen 1957 ökade partiet på Java, där 60% av befolkningen av befolkningen lever, från 20,6 till 27% av de avgivna rösterna.. 1965 uppskattades PKI:s sympatisörer i tiotals miljoner. (D. Hindley: The Communist Party of Indonesia 1952-62) .

Man frågar sig därför: Hur kunde armén så snabbt fånga och mörda hundratusentals av detta mäktiga partis medlemmar? Hur kommer det sig att armén med sina då 400.000 man inte genast tvingades till reträtt på grund av motstånd i olika former från denna miljonrörelse? Det är frågor som alla som stödjer de koloniala folkens befrielsekamp och alla socialister måste ställa sig, eftersom det är klart att PKI måste begått allvarliga misstag när förlusterna blivit så stora. När vi undersöker den frågan är det inte för att som Sovjet lögnaktigt anklaga PKI för att ha utlöst massakrerna — vi vet utmärkt väl vilka som var angripare och vilka offer — utan för att ur vad som hänt i Indonesien söka dra de lärdomar som kan vinnas för den svenska socialistiska rörelsen.

Hur handlade då PKI i det kritiska ögonblicket när de indonesiska reaktionärerna gick till attack? Som vi såg i kapitel två intog partiet, tvärtemot vad den svenska pressen och militärjuntan i Djakarta gör gällande, en defensiv hållning och uppmanade sina medlemmar till lugn, att inte göra något som kunde uppfattas som provokation och att avvakta den konstitutionella maktens, president Sukarnos, order. PKI förklarade visserligen, ex i Harian Rakjat den 2 oktober och i Aidits brev den 6 oktober, 30 septemberrörelsen sitt stöd. Men det var mest ett stöd i ord, i praktiken sökte partiledningen hålla partiet utanför konflikten. Anledningen var förmodligen att partiledningen tyckte att 30 septemberrörelsen var en dåligt förberedd och isolerad militäraktion, vilket den även var. PKI förklarade därmed sin vilja att lösa konflikten fredligt så tydligt som det någonsin kunde göras. Men historien har upprepade gånger visat att utvecklingen inte bestäms av om de progressiva krafterna vill en fredlig lösning, utan reaktionen slår till om den tror sig kunna vinna. Har då motståndaren sänkt garden och inte praktiskt förberett sig för en väpnad uppgörelse så blir reaktionens angrepp desto massivare. Händelserna i Indonesien är ett nytt exempel på detta.

Vi ser hur de indonesiska militärerna, trots att PKI sökte ställa sig utanför konflikten mellan 30 septemberrörelsen och Generalernas råd, inledde den blodigaste förföljelse av partiets medlemmar. Slutsatsen är att det går inte för ett kommunistiskt parti att slå vakt om sina och folkets intressen genom att enbart hänvisa till att det självt uppträder fredligt, att undvika strid därför att man inte just då är förberedd, utan ett kommunistiskt partis medlemmar måste alltid och i alla lägen vara beredda att möta ett överraskande angrepp från reaktionen. För finns den beredskapen och kontrarevolutionen slår till så möts den av en våg av motstånd — i form av uttalanden, demonstrationer, massmöten, strejker eller väpnat försvar beroende på det lokala läget — och därmed reses motståndets fana och folket manas till kamp i stället för passivitet. Se t.ex. USA : s s.k. rensningsaktioner på den vietnamesiska landsbygden och hur de ständigt misslyckas. Man kan även jämföra hur negrerna och de fattiga vita i Detroit bemötte polisens tilltagande övergrepp. Utegångsförbudet trotsades av folkmassorna som vällde ut på gatorna och samtidigt verkade lokala, väpnade försvarsgrupper från hustaken på de ställen där polis och soldater trängde in. Men varför tändes aldrig gnistan i Djakarta?

Svaret på den frågan diskuteras nu ingående i det indonesiska kommunistpartiet och en del dokument har smugglats ut från illegaliteten. Av dessa tal och artiklar framgår att en omfattande kritik och självkritik nu bedrivs inom PKI med anledning av nederlaget. Det skulle föra för långt att här närmare presentera de svagheter som man funnit ligga bakom den felaktiga politiken under de kritiska dagarna i oktober 1965 utan vi får nöja oss med några viktiga punkter.

I PKI:s politbyrås självkritik, daterad september 1966 och publicerad i "Indonesian Tribune" nr 3, konstateras att de allvarliga misstagen 1965 inte var några isolerade företeelser, några tillfälliga felbedömningar utan ett i det närmaste ofrånkomligt resultat av de brister i partiets politik som utvecklats allt mer sedan 1951 och som lett till att partiet trots sin skenbara yttre styrka hade förlorat sin verkliga kampförmåga. Denna utveckling, anförts i självkritiken, berodde framför allt på ideologiska brister. Inom detta område var det framför allt den ofullständiga kampen mot revisionismen och tesen om den "fredliga utvecklingen" som ledde till att partiet i praktiken handlade som om Indonesiens väg till socialismen skulle kunna genomföras fredligt. Som en följd härav var partiet 1965 oförmöget att möta kontra-revolutionens väpnade angrepp.

"Erfarenheterna under de senaste femton åren har lärt oss", sägs i självkritiken, "att efter att först ha misslyckats med att förkasta den 'fredliga vägen' och att hålla fast vid revolutionens allmänna lag i koloniala eller halvkoloniala och halvfeodala länder, blev PKI gradvis insnärjt i parlamentarisk och annan form av legal kamp ... Partiets legalitet betraktades inte som en kampform, men som en princip medan andra kampformer skulle tjäna denna princip. T.o.m. när kontrarevolutionen inte bara hade trampat under fot partiets legalitet men dessutom hade brutit mot kommunisternas mänskliga rättigheter, sökte partiledningen att försvara denna 'legalitet' med all makt".

Återigen har det visats hur oundgängligen nödvändigt det är att en socialistisk organisation byggs på en riktig ideologisk plattform. Hur ofta hör vi inte här hemma argumentet att "frågan om fredlig eller icke fredlig väg kan vi lösa när den tiden kommer" eller "det är bara dogmatiker som kan finna intresse i att behandla den frågan idag". Detta har under hela arbetarrörelsens historia varit reformisternas och revisionisternas angrepp på den revolutionära linjen och så fort revolutionärernas vaksamhet minskat och de fallit till föga så har bakslagen kommit som nu i Indonesien. För vad betyder det praktiskt idag om man inte ideologiskt gör upp med illusionerna om en fredlig väg i framtiden? Jo, partiet byggs, som t.ex. i Indonesien, upp i en oerhört rask takt och utan nödvändig skolning av medlemmarna i vad revolutionen kräver. Som självkritiken från politbyrån påpekar: "I praktiken förberedde partiledningen inte hela partiet, arbetarklassen och folkets massor för att möta möjligheten av en icke fredlig väg. Det mest uppenbara beviset på detta var den allvarliga tragedin som inträffade efter 30 septemberrevolutionens utbrott och misslyckande. Inom en mycket kort tidsrymd lyckades kontra-revolutionen massakrera och arresterade hundratusentals kommunister och icke-kommunistiska revolutionärer, som befann sig i en passiv position och därigenom paralyserade PKI och de revolutionära massorganisationerna".

Indonesien är inte Sverige och det är mycket som skiljer sig i dessa länder, men i ett avseende är de lika. Båda är klassamhällen där den härskande klassen förtrycker arbetarklassen och andra arbetande. Om inte den fredliga vägen till socialismen gick att realisera i Indonesien, där det fanns ett av världens starkaste kommunistpartier och en progressiv nationalistisk rörelse under Sukarno, får vi inte hysa några illusioner om utvecklingen i vårt eget land.

Den socialistiska rörelsen i Sverige är idag visserligen mycket liten och den socialistiska

revolutionen är så vitt vi kan se avlägsen. Men icke desto mindre är det oundgängligen nödvändigt att rörelsen byggs och utvecklas på en riktig bas och att alla medlemmar är medvetna om de kommande uppgifterna.

Vi måste därför med skärpa tillbakavisa sådant ogrundat önsketänkande som serveras i Vänsterpartiet kommunisternas program där det i allmänna ordalag talas om att ”storfinansens makt måste brytas och folkmajoriteten bli den bestämmande och avgörande kraften”. Inget sägs om vikten av att bereda partiets medlemmar och massorna på vad detta kommer att innebära i realiteten, att storfinansens kommer att söka slå ned folkmajoritetens företrädare och att enda vägen ut är att möta kontrarevolutionärt våld med revolutionärt våld.

Det är en viktig lärdom av händelserna i Indonesien.

Dagens Indonesien misär utan like

Vi har i tidigare kapitel visat vilket obeskrivligt lidande det indonesiska folket orsakats av den indonesiska marionettregimens härjningar för att erövra landet åt de amerikanska imperialisterna.

Men trodde någon att när väl det amerikanska kapitalet med våld slagit Indonesien under sig så kunde de överlevande se om sina skador, begrava sina döda, återuppta sina arbeten och så skulle livet ”normaliseras” igen?

Nej, det öppna våldet är bara en aspekt av imperialismens förbannelser. I takt med att de amerikanska företagen pumpar profit ur Indonesien sjunker levnadsstandarden för folket och i Indonesien råder nu en nöd och ett elände som trotsar all beskrivning.

Indonesiens ekonomi har länge, även under Sukarno, varit krisartad då jordbruket, som är landets viktigaste näringskälla, bedrivs under feodala förhållanden. Någon verklig jordreform har aldrig genomförts.

Men efter 1965 är det fråga om en permanent katastrofekonomi. Utvecklingen kan avläsas i det levnadsprisindex, beräknat på nitton olika matvarors pris, som publicerats av den indonesiska statistiska centralbyrån.

1953	100
1962	1287
1963	2515
1965	8000
1966, jan.	56020
1966, juli	150000
1967, jan.	291748

Suharto tillstod i mitten av maj i år att inflationen under det senaste året satte ”världsrekord” för de senaste femton åren.

När Buwano var i New York i oktober 1966 och inför de amerikanska finansmagnaterna tiggde om utländska investeringar uppgav han inflationen till 10-20% per månad och han upplyste att industrin gick med 30-40% av kapaciteten. I november samma år meddelade han att exporten sjunkit med 45% under året.

Enligt uppgifter i ”Pelopor Baru”, en indonesisk tidning, har nu alla inhemska basindustrier i landet upphört med undantag för en glödlampsfabrik. Den lätta industrin arbetade på 30-50% av kapaciteten och 80% av textilfabrikerna har stängt och en halv miljon textilarbetare är därigenom arbetslösa.

Indonesien, som tidigare varit världens andra sockerproducent, har nu börjat importera socker enligt uppgifter i en annan indonesisk tidning, "Gotong Rojong".

Enligt en rapport i "Duta Masjarakat" var produktionen av ris på västra Java, Indonesiens kornbod, 4,5 miljoner ton 1966, vilket var 400.000 ton mindre än 1965. Tidningen meddelade vidare att produktionen av tapioka, potatis och sojabönor liksom gurkor och andra grönsaker även kraftigt gått ned.

Denna ekonomiska katastrofsituation beskrevs träffande av den fascistiske jordbruksministern, Sutjipto: "För tillfället existerar det en till synes okontrollerbar inflation följt av en förvirring vad gäller priserna, som gör att vår ekonomi liknar bottenlösa ruiner".

För att underhålla dessa ruiner så pass att militärregimen kan sitta kvar vid makten vänder den sig till utlandet för "hjälp".

Den 8 april i år förklarade Suharto att det fordrades 200 miljoner dollars för resten av året för att komma över Indonesiens "tillfälliga ekonomiska svårigheter". Vid ett möte mellan Indonesiens kreditgivarstater i Haag i juni i år beslöts att militärregimen skulle få ett lån på 60 miljoner dollars från USA, lika mycket från Japan, från Västtyskland 12,5 miljoner och Holland kontrakterade sig för 10 miljoner. Resten skulle komma från Australien, Italien, Frankrike, Storbritannien och Belgien. Vart går dessa pengar? Ja, inte förbättra de Indonesiens ekonomi eller kommer folket till del. Pengarna går nästan uteslutande till armén! I budgeten för 1967 upptog utgifter för militära och administrativa ändamål 80% av hela budgetsommen. Suharto och Nasution är nämligen tvingade att bygga ut förtryckarapparaten i rask takt för att kunna hålla folket nere. Armén har ökat från 400.000 till 600.000 man på två år och antalet statliga tjänstemän har ökat från 809.000 1961 till idag 2 miljoner. Tidningen "Suluh Marhaen" rapporterade att fascistregimens banklån ökat raskt. Den har lånat 70 gånger mer under första kvartalet i år än under samma tid i fjol.

Hur lever då det indonesiska folket under dessa förhållanden? I slutet av 1966 levde 40% av de 12 miljoner statligt anställda under existensminimum på grund av de ständiga prishöjningarna som gjorde att lönen inte räckte till livets nödtröskel. Som ett praktiskt exempel på vilken storleksordning prisstegringarna har kan tas när informationsministern den 10 februari i år lät meddela vissa prisökningar. Över en natt ökade då bensinpriset åtta gånger, elektricitetstaxan fyra gånger, bussbiljetterna tre gånger och posttaxan sjutton gånger.

Arbetslösheten uppgår, enligt arbetsministern Djamin, till arton miljoner av Indonesiens 106 miljoner innevånare.

Samtidigt som städernas arbetare blivit utan arbete så beger sig stora skaror av bönder från sina hem, då de förlorat sin jord eller inte kan livnära sig på jorden, och de söker sig till städerna. Där driver de i massor på gatorna och söker överleva genom att tigga.

På ön Bali hade, enligt ett AFP-telegram den 24 oktober 1966, 10.000 människor då dött av svält. I en by på ön Lombok, som ligger alldeles utanför Bali, hade sexhundra av byns två tusen invånare gått under på grund av hungersnöden. Nu meddelas att 50.000 människor dött på ön Lombok.

Tidningen "The armed forces" uppskattade i mars i år att antalet kringdrivande arbetslösa i Djakarta skulle uppgå till två miljoner vid årets slut. Detta är ändå en officiell siffra från en armétidning, vilket gör att det verkliga antalet är betydligt högre.

Stängda fabriker, oplöjda fält, skyhöga priser, hungersnöd, arbetslöshet och skaror av

människor som tvingats lämna sina hem och sin jord och nu driver runt i landet bara för att finna svält vänta dem överallt — det är situationen i dagens Indonesien.

Det är denna utveckling som Reston kallar ”En ljusstråle i Asien”. Det är regimen i detta land som Sovjet anser kunna förtjäna ”en ledande plats i den moderna världen”.

Det är i detta ”folkrika land” som LO-ledningen och FFI nu ser chansen för ”facklig förnyelse”.

Det är över förhållandena i detta land som pressen i det kapitalistiska Sverige söker lägga en tystnadens slöja.

Så reagerar fienderna till det Indonesiska folket.

Men det indonesiska folket är inte kuvat. Många av dess förkämpar har mördats eller fängslats men nya tar deras platser. En ny beslutsamhet vinner insteg sedan PKI:s fel nu analyserats.

”Vi vet att de uppgifter som väntar oss är vanskliga, fulla av mödor och faror, men uppkomsten av den nya medvetenheten och beslutsamheten att återvända till revolutionens väg kommer att ge oss en okuvlig kampvilja.

Vi kan inte säga hur lång den väg, som vi har att passera, kommer att bli, men genom att vi återvänder till revolutionens väg är hoppet om seger inte längre en illusion”. (The Indonesian Tribune nr 1/66).

Lästips: Mera om Indonesien

[Hur väst stödde massakern på 1 miljon människor.](#)